

УДК 343.1:343.156

DOI <https://doi.org/10.51989/NUL.2025.6.24>

КАСАЦІЙНЕ ОСКАРЖЕННЯ УХВАЛ СЛІДЧИХ СУДДІВ ЯК ІНСТРУМЕНТ РОЗВ'ЯЗАННЯ ПРОБЛЕМНИХ ПИТАНЬ

Митчик Дмитро Романович,

orcid.org/0009-0003-3299-7191

здобувач вищої освіти

Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого,
молодший юрист практики White-Collar Crime, комплаєнсу та розслідувань
Miller Law Firm

*Наукову роботу визнано переможною
у студентському науковому конкурсі
«Трибуна майбутнього видатного науковця»
у 2025/2026 навчальному році*

У дослідженні автор розкриває проблему забезпечення сталості та єдності судової практики, зокрема й практики слідчих суддів Вищого антикорупційного суду та суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду. На початку дослідження проблеми автор доходить висновку, що сталість та єдність судової практики є елементом принципу верховенства права. Автор зазначає, що за загальним правилом сталість та єдність практики забезпечує Верховний Суд, однак він не має впливу на судову практику суддів під час досудового розслідування, оскільки більшість таких рішень не оскаржується до Верховного Суду по суті. Намагаючись довести невідповідність судової практики слідчих суддів принципам сталості та єдності, автор наводить приклади правових питань, які не знайшли свого остаточного врегулювання на практиці. Передусім автор досліджує суперечність практики стосовно (1) можливості визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування та (2) моменту оголошення особи в міжнародний розшук. Шляхом дослідження судової практики слідчих суддів Вищого антикорупційного суду та суддів Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду автор робить висновок про недостатню сталість і єдність судової практики, а також відсутність ефективного механізму остаточного вирішення проблемних питань, що виникають на досудовому розслідуванні з огляду на неможливість Верховного Суду сформулювати висновки із застосування відповідних норм права. У наступному розділі автор пропонує розробити механізм забезпечення сталості та єдності судової практики на досудовому розслідуванні шляхом внесення відповідних змін до Кримінального процесуального кодексу України. Автор вважає, що необхідно надати право на оскарження ухвал слідчих суддів і ухвал суду апеляційної інстанції, прийнятих за результатом перегляду ухвал слідчих суддів, у касаційному порядку з підстав відсутності висновку Верховного Суду щодо застосування відповідних норм права. На переконання автора, із часом запропонований механізм має забезпечити сталість та єдність судової практики слідчих суддів та суддів апеляційних інстанцій, що підвищить ефективність функціонування судової системи України.

Ключові слова: сталість та єдність судової практики, слідчий суддя, недопустимість доказів, оголошення в міжнародний розшук, оскарження, касаційний суд.

Mytchyk Dmytro. Cassation appeal of investigative judges' rulings as a tool for resolving problematic issues

In this scholarly work, the author explores the issue of ensuring consistency and uniformity in judicial practice, including the practice of investigating judges of the High Anti-Corruption Court and judges of the Appeals Chamber of the High Anti-Corruption Court. Beginning his research on the issue, the author concludes that consistency and uniformity in judicial practice are elements of the principle of the rule of law. The author notes that, as a general rule, consistency and unity of practice are ensured by the Supreme Court, but it has no influence on the judicial

practice of judges during pre-trial investigations, since the vast majority of such decisions are not appealed to the Supreme Court on their merits. In an attempt to prove the inconsistency of the judicial practice of investigating judges with the principles of consistency and unity, the author cites examples of legal issues that have not been finally resolved in practice. First, the author examines the inconsistency of practice regarding (1) the possibility of declaring evidence inadmissible at the pre-trial investigation stage and (2) the moment of declaring a person wanted internationally. By examining the judicial practice of investigating judges of the High Anti-Corruption Court and judges of the Appeals Chamber of the High Anti-Corruption Court, the author concludes that there is insufficient consistency and unity in judicial practice, as well as the absence of an effective mechanism for the final resolution of problematic issues arising during pre-trial investigations, given the inability of the Supreme Court to formulate conclusions on the application of relevant legal norms. In the next section, the author proposes developing a mechanism to ensure the consistency and uniformity of judicial practice in pre-trial investigations by making appropriate amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine. The author believes that it is necessary to grant the right to appeal the rulings of investigating judges and the rulings of the court of appeal, adopted as a result of the review of the rulings of investigating judges, in cassation proceedings on the grounds of the absence of a conclusion by the Supreme Court on the application of the relevant provisions of law. The author believes that, over time, the proposed mechanism should ensure the consistency and uniformity of judicial practice of investigating judges and judges of courts of appeal, which will increase the effectiveness of the Ukrainian judicial system.

Key words: consistency and uniformity of judicial practice, investigating judge, inadmissibility of evidence, international search warrant, appeal, cassation court.

Постановка проблем. Як зазначено у ст. 8 Конституції України, в Україні визнається і діє принцип верховенства права [1]. Згідно з позицією Європейської комісії «За демократію через право», елементом верховенства права є принцип юридичної визначеності, який, серед іншого, включає передбачуваність та несуперечність судової практики, що має забезпечуватися практикою судів вищих інстанцій [2, с. 176].

За своєю природою законодавство будь-якої країни не може бути ідеальним, у зв'язку із чим на практиці виникають проблемні питання, які вирішуються суддями, зокрема слідчими суддями Вищого антикорупційного суду (далі – ВАКС). Однак за весь період діяльності ВАКС можна стверджувати про відсутність сталості та єдності судової практики, оскільки судді мають різні погляди на розв'язання тих самих проблемних питань, що не вирішується і практикою Апеляційної палати ВАКС (далі – АП ВАКС). У результаті проведеного аналізу положень Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) та наведеної вище проблеми можна дійти висновку, що нині відсутній будь-який механізм остаточного вирішення спірних питань, що виникають під час правозастосування

на стадії судового контролю за досудовим розслідуванням. Серед таких питань можна окреслити, зокрема, можливість визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування та чітке визначення моменту оголошення особи в міжнародний розшук. На моє переконання, наведене зумовлює потребу в розробленні механізму остаточного вирішення проблемних питань, що виникають у практиці слідчих суддів.

Аналіз досліджень та публікацій. Питання забезпечення єдності практики слідчих суддів шляхом надання можливості оскарження їхніх ухвал у касаційному порядку є не досить дослідженим у національній площині кримінального процесуального права. Дотичні питання, зокрема оскарження ухвал слідчих суддів в апеляційному порядку, досліджували численні науковці, серед яких В.В. Андрух, І.В. Басиста, Н.Р. Бобечко, С.Б. Боднар, І.В. Гловюк, М.С. Глозов, М.Д. Денисовський, М.І. Кулянда, В.І. Маринів, М.Є. Савенко, О.В. Сапін, Н.М. Сенченко, І.О. Томчук, І.В. Черниченко, Д.О. Шумейко й інші. Відсутність у доктрині національного права окремих досліджень на тему касаційного оскарження ухвал слідчих суддів стала підставою для проведення власного наукового дослідження.

Метою статті є (1) дослідження необхідності створення механізму забезпечення сталості та єдності судової практики слідчих суддів та суддів апеляційних інстанцій крізь призму проблемних питань, що виникають під час правозастосування практиці слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС, а також (2) розроблення такого механізму забезпечення сталості та єдності судової практики із пропозиціями внесення змін до законодавства.

Виклад основного матеріалу

1. Нерозв'язані правові питання в діяльності слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС

Аналіз судової практики слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС демонструє наявність правових питань, на розв'язання яких судді не мають усталеної позиції. З метою доведення необхідності розроблення механізму для остаточного вирішення практичних проблем, що виникають під час правозастосування у слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС, надалі наведено приклад таких питань, які досі не знайшли свого остаточного врегулювання на практиці.

А. Визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування

Визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування – питання, що досі не знайшло свого остаточного врегулювання у практиці слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС. Останні наукові дослідження демонструють, що слідчі судді ВАКС не мають усталеної позиції щодо можливості та підстав визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування [3, с. 369–370]. Наприклад, деякі судді не вважають за можливе визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування, інші – вважають за можливе, однак використовують для цього різні підстави [3, с. 369–370]. Урешті-решт, не вирішує цю проблему й АП ВАКС. Після проведення аналізу практики АП ВАКС можна дійти висновку, що позиції суддів також мають розбіжності. Наприклад, в ухвалах від 27 березня 2025 р. (справа № 991/1703/25) [4], 29 квітня 2025 р.

(справа № 991/1580/25) [5], 19 травня 2025 р. (справа № 991/4095/25) [6] колегії суддів АП ВАКС зазначили, що слідчий суддя має право визнавати докази недопустимими з підстав їх очевидної недопустимості (на підставі положень ст. 87 КПК України) [7]). Натомість в ухвалах від 4 липня 2024 р. (справа № 991/5502/24) [8], 8 липня 2024 р. (справа № 991/5485/24) [9], 28 серпня 2024 р. (справа № 991/5314/24) [10] колегії суддів АП ВАКС зазначили, що визнання доказів недопустимими належить до виключної компетенції суду під час судового розгляду.

Отже, з аналізу наукових досліджень та судових рішень стає очевидним, що ні слідчі судді ВАКС, ні судді АП ВАКС не мають усталеної позиції щодо можливості та підстав визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування.

В. Момент оголошення особи в міжнародний розшук

Оголошення особи в міжнародний розшук – одна з підстав застосування механізму спеціального досудового розслідування (in absentia). Однак КПК України не визначає моменту, коли особа вважається оголошеною в міжнародний розшук, унаслідок чого судді, зокрема судді ВАКС та АП ВАКС, мали самостійно вирішити це питання. У результаті проведеного аналізу практики слідчих суддів ВАКС та позицій АП ВАКС можна дійти висновку про їхні суперечності.

Передусім варто згадати про лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 4 квітня 2013 р. № 511–550/0/4–13, у якому було зазначено, що перебування особи в міжнародному розшуку підтверджується стороною обвинувачення відповідними відомостями, серед яких названо довідку та витяг з бази даних Інтерполу [11]. Наведеним листом були покладені основи доказування перебування особи в міжнародному розшуку, що часто використовувалося судами на практиці (наприклад, в ухвалах Київського апеляційного суду від 19 грудня 2018 р. (справа № 757/38367/18-к) [12] та 29 липня 2019 р. (справа № 757/31623/19-к) [13]). Однак судова

практика щодо оголошення особи в міжнародний розшук є досить різноманітною. Можна виокремити такі позиції щодо моменту оголошення особи в міжнародний розшук, які використовують слідчі судді ВАКС та судді АП ВАКС – моментом оголошення особи в міжнародний розшук є:

– винесення відповідної постанови та її скерування до департаменту міжнародного поліцейського співробітництва Національної поліції України (ухвали ВАКС від 22 травня 2023 р. (справа № 991/3381/23) [14], від 26 березня 2025 р. (справа № 991/2317/25) [15], від 1 квітня 2025 р. (справа № 991/11115/23) [16], ухвала АП ВАКС від 15 грудня 2020 р. (справа № 991/9596/20) [17]);

– включення особи до баз даних розшукуваних осіб Інтерполу (ухвали ВАКС від 27 лютого 2020 р. (справа № 760/11359/16) [18], 16 вересня 2021 р. (справа № 991/5521/21) [19], 11 січня 2024 р. (справа № 991/6813/23) [20]);

– винесення відповідної постанови стороною обвинувачення (ухвали ВАКС від 30 січня 2024 р. (справа № 991/11115/23) [21], 26 березня 2025 р. (справа № 991/13373/24) [22], 2 липня 2025 р. (справа № 991/6678/25) [23], ухвала АП ВАКС від 10 березня 2025 р. (справа № 991/9656/24) [24]).

Отже, як убачається з наведеного, практика як слідчих суддів ВАКС, так і суддів АП ВАКС в питанні визначення моменту оголошення особи в міжнародний розшук є різноманітною та суперечливою. Суперечливість судової практики слідчих суддів у контексті моменту оголошення особи в міжнародний розшук зазначав і суддя Касаційного кримінального суду Верховного Суду (далі – ККС ВС) С.Б. Фомін під час круглого столу «Актуальні виклики в діяльності Вищого антикорупційного суду» [25].

Окрім цього, дискусії щодо моменту оголошення особи в міжнародний розшук точаться і в доктринальних колах. Численні науковці, наприклад Н.М. Ахтирська [26, с. 178], О.П. Бойко [27, с. 259], В.В. Зуєв [28, с. 111], Ю.А. Комісарчук [29, с. 53], М.А. Погорецький [30, с. 83], О.С. Старенький [30, с. 83], А.С. Чистякова [31, с. 114] зазначають, що момен-

том оголошення особи в міжнародний розшук є публікація оповіщення в базах даних Інтерполу. Натомість судді та деякі науковці, зокрема І.З. Калька [32, с. 179] і О.О. Нагорнюк-Данилюк [33, с. 209], дотримуються позиції щодо достатності винесення відповідної постанови, що також має своє обґрунтування. Отже, остаточне вирішення цього питання набуває не лише практичного, а й теоретичного значення.

Проміжний висновок. У цьому розділі наведено приклади проблем, які за часи діяльності слідчих суддів ВАКС так і не знайшли свого остаточного вирішення. У вирішенні цих проблем не допомогли й судді АП ВАКС, які також мають різні погляди на зазначені вище правові питання. Відсутність сталості та єдності судової практики слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС зумовлює виникнення ситуації, коли результат вирішення справи напряму залежить від судді, який розглядатиме відповідне провадження, а не від норми права. Можна констатувати, що нині не існує ефективного механізму, який міг би поставити крапку у проблемних питаннях, що виникають у практиці слідчих суддів ВАКС. Наведене зумовлює необхідність створення зазначеного механізму, що сприяло би реалізації на практиці принципу юридичної визначеності та, як наслідок, утвердженню верховенства права в Україні.

2. Шлях розв'язання виявлених проблем

Кожен суддя є незалежним суб'єктом, який має власний погляд на ту чи іншу норму права. Для забезпечення сталості та єдності судової практики й орієнтування суддів у напрямі вирішення проблемних питань у системі судоустрою України функціонує Верховний Суд (далі – ВС). Забезпечення сталості та єдності судової практики з боку ВС досягається шляхом надання висновків щодо застосування норм права, які є обов'язковими для врахування всіма іншими суддями, що зазначено в ч. 6 ст. 13 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» [34]. Однак нині ККС ВС майже не має можливості тлумачити норми права, що застосовуються слідчими суддями під час досу-

дового розслідування, оскільки згідно з положеннями ч. 4 ст. 424 КПК України ухвали слідчих суддів, а також ухвали судів апеляційних інстанцій за наслідком перегляду таких ухвал касаційному оскарженню не підлягають [7]. З огляду на зазначене, слідчі судді ВАКС та судді Ап ВАКС не мають можливості використовувати практику ККС ВС як таку, що забезпечує сталість та єдність судової практики.

На моє переконання, неможливість оскарження ухвал слідчих суддів у касаційному порядку не забезпечує сталості та єдності судової практики, а навпаки, у деякому розумінні сприяє її непослідовності. Отже, з метою забезпечення сталості та єдності судової практики, зокрема практики слідчих суддів ВАКС та суддів Ап ВАКС, є доцільним розроблення механізму оскарження ухвал слідчих суддів ВАКС і ухвал Ап ВАКС за результатом перегляду таких ухвал. Варто наголосити, що таку пропозицію підтримує суддя ККС ВС І.В. Іваненко, який під час дискусії «Нарадча про «Слідство без суду»» зазначив: «<...> Верховний Суд не має значного процесуального впливу на практику вирішення питань, які розглядаються слідчими суддями, оскільки такі провадження розглядаються касаційним судом лише в тому випадку, коли виникає питання про можливість чи неможливість оскарження певного рішення слідчого судді до суду апеляційної інстанції. Законодавчі зміни, які передбачатимуть можливість не лише апеляційного, але й касаційного оскарження окремих рішень слідчих суддів, сприятимуть напрацюванню уніфікованих правових позицій, на які зможуть орієнтуватися суди нижчих інстанцій» [35]. Отже, з огляду на підтримку запропонованих у цьому дослідженні ідей з боку судді ККС ВС, актуальність та необхідність розроблення механізму забезпечення сталості та єдності судової практики набуває додаткового значення.

Як слушно підмітив суддя ККС ВС, механізм удосконалення практики слідчих суддів можна розробити лише шляхом внесення змін до КПК України. На моє переконання, для розроблення механізму оскарження ухвал слідчих суддів ВАКС

та ухвал суддів Ап ВАКС за результатом апеляційного оскарження рішень слідчих суддів необхідно запозичити механізм, застосований в інших процесуальних кодексах, зокрема в Цивільному, Господарському процесуальних кодексах України та Кодексі адміністративного судочинства України. Положення п. 3 ч. 2 ст. 389 Цивільного процесуального кодексу України [36], п. 3 ч. 2 ст. 287 Господарського процесуального кодексу України [37] та п. 3 ч. 4 ст. 328 Кодексу адміністративного судочинства України [38] передбачають можливість оскарження судових рішень у разі неправильного застосування судом матеріального права чи порушення норм процесуального права, якщо відсутній висновок ВС щодо питання застосування норми права в подібних правовідносинах. Зазначена підстава для оскарження судових рішень сприяє тому, що ВС надає висновки з питань права, які надалі використовуються іншими судами. Подібний правовий механізм відсутній у КПК України, однак, на моє переконання, він може мати місце в контексті оскарження судових рішень слідчих суддів і судів апеляційних інстанцій, ухвалених під час перегляду ухвал слідчих суддів. Взявши до уваги зазначені вище положення процесуальних кодексів, запровадження змін до КПК України пропонується здійснити за аналогією.

Передусім необхідно внести зміни до положень ч. 4 ст. 424 КПК України та викласти їх у такій редакції: «Підставою для касаційного оскарження ухвал слідчих суддів після їх перегляду в апеляційному порядку, а також ухвал суду апеляційної інстанції за результатами розгляду апеляційної скарги на таку ухвалу є неправильне застосування слідчим суддею, судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно у випадку, якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права в подібних правовідносинах, зокрема й щодо застосування норм процесуального права». Запропонована редакція положень ч. 4 ст. 424 КПК України надасть право на оскарження ухвал слідчих суддів і ухвал суду апеляційної

інстанції за результатом перегляду таких ухвал. Окрім цього, внесено доповнення про відсутність висновку ВС щодо застосування норм процесуального права, що сприятиме юридичній визначеності положень ч. 4 ст. 424 КПК України, оскільки нерідко слово «правовідносини» тлумачиться суто у взаємозв'язку із правом матеріальним, а не процесуальним.

Надалі варто розробити механізм, який би надавав можливість суддям ККС ВС запобігати зловживанням з боку учасників кримінального провадження на оскарження судового рішення в разі, якщо насправді висновок ККС ВС щодо застосування норм права наявний. Для цього необхідно доповнити положення ч. 2 ст. 428 КПК України новим пунктом у такій редакції: *«Суд касаційної інстанції постановляє ухвалу про відмову у відкритті касаційного провадження, якщо: <...> 3) Верховний Суд уже викладав у своїй постанові висновок щодо питання застосування норми права в подібних правовідносинах, зокрема й щодо застосування норм процесуального права, порушеного в касаційній скарзі, поданій на підставі ч. 4 ст. 424 цього Кодексу»*. Наведені положення допоможуть ККС ВС відсіювати необґрунтовані касаційні скарги та забезпечувати можливість функціонування без надмірного перевантаження.

Окрім цього, на моє переконання, варто доповнити положення ст. 442 КПК України новою частиною в такій редакції: *«4-1. У разі, якщо касаційне провадження відкрито на підставі ч. 4 ст. 424 цього Кодексу, у постанові Верховного Суду має міститися висновок про те, як саме повинна застосовуватися норма права, зокрема й норма процесуального права, щодо застосування якої був відсутній висновок Верховного Суду»*. Наведене вище доповнення сприятиме чіткості у формуванні позицій ККС ВС з метою якісного й ефективнішого вирішення правових проблем, що стали підставою для відкриття касаційного провадження, отже – забезпечення сталості та єдності судової практики слідчих суддів і суддів апеляційних інстанцій.

Отже, розроблений механізм надасть право учасникам кримінального прова-

дження звертатися до ККС ВС для остаточного розв'язання невирішених практикою правових питань. Такий механізм через деякий час дозволить унормувати практику слідчих суддів і суддів апеляційних інстанцій, що дозволить підвищити ефективність функціонування судової системи та передбачуваність судових рішень.

Висновки. У цьому науковому дослідженні встановлено, що практика слідчих суддів та суддів апеляційних інстанцій, зокрема ВАКС та АП ВАКС, є досить суперечливою та несталою. Наведене підтверджено шляхом аналізу окремих правових питань, на вирішення яких слідчі судді ВАКС та судді АП ВАКС не мають єдиної позиції, зокрема, щодо можливості визнання доказів недопустимими на стадії досудового розслідування та визначення моменту оголошення особи в міжнародний розшук. Аналіз практики додатково продемонстрував, що нині система судоустрою позбавлена механізму остаточного вирішення правових проблем, що виникають під час реалізації функції судового контролю у кримінальному провадженні. Оскільки несталість судової практики не відповідає принципу юридичної визначеності, у науковому дослідженні запропоновано розробити механізм остаточного вирішення проблемних правових питань.

У дослідженні обґрунтовано, що прогалини в діяльності слідчих суддів ВАКС та суддів АП ВАКС на досудовому розслідуванні можна виправити шляхом надання права на касаційне оскарження таких рішень. На підставі аналізу положень інших процесуальних кодексів та застосування аналогії було запропоновано внести зміни до КПК України, які б встановлювали можливість оскарження таких ухвал до ККС ВС з підстав відсутності правового висновку касаційного суду щодо застосування тієї чи іншої норми права, зокрема й процесуального. Зазначено, що запропонований механізм із плином часу допоможе слідчим суддям ВАКС та суддям АП ВАКС остаточно вирішити ті правові питання, на вирішення яких судді досі не мають єдиної позиції. Як наслідок, наведене підвищить ефективність функціонування

судової системи та передбачуваність лізацію на практиці принципу верховен-
судових рішень, що посилюватиме ре- ства права.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР. Дата оновлення: 01.01.2020. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (дата звернення: 10.08.2025).
2. Головатий С.В. Верховенство права (правовладдя): як його тлумачить Венеційська Комісія. *Право України*. 2011. № 10. С. 154–184. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/golovaty_s_verhovenstvo_prava_pravovladdya_2011_0.pdf (дата звернення: 10.08.2025).
3. Митчик Д.Р. Визнання доказів недопустимими під час досудового розслідування: проблемні аспекти та шляхи їх подолання. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2025. № 4. С. 368–372. URL: http://lsej.org.ua/4_2025/88.pdf (дата звернення: 10.08.2025).
4. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 27.03.2025 р., судова справа № 991/1703/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126322886> (дата звернення: 10.08.2025).
5. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 29.04.2025 р., судова справа № 991/1580/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127087594> (дата звернення: 10.08.2025).
6. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 19.05.2025 р., судова справа № 991/4095/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/127532950> (дата звернення: 10.08.2025).
7. Кримінальний процесуальний кодекс України : Закон України від 13.04.2012 № 4651–VI. Дата оновлення: 01.08.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення: 10.08.2025).
8. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 04.07.2024 р., судова справа № 991/5502/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120234082> (дата звернення: 10.08.2025).
9. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 08.07.2024 р., судова справа № 991/5485/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/120309732> (дата звернення: 10.08.2025).
10. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 28.08.2024 р., судова справа № 991/5314/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/121322445> (дата звернення: 10.08.2025).
11. Про деякі питання порядку застосування запобіжних заходів під час досудового розслідування та судового провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України : лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 04.04.2013 р. № 511–550/0/4–13. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0511740-13#Text> (дата звернення: 10.08.2025).
12. Ухвала Київського апеляційного суду від 19.12.2018 р., судова справа № 757/38367/18-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/79082797> (дата звернення: 10.08.2025).
13. Ухвала Київського апеляційного суду від 29.07.2019 р., судова справа № 757/31623/19-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/83481349> (дата звернення: 10.08.2025).
14. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 22.05.2023 р., судова справа № 991/3381/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/111224572> (дата звернення: 10.08.2025).
15. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 26.03.2025, судова справа № 991/2317/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126243057> (дата звернення: 10.08.2025).
16. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 01.04.2025 р., судова справа № 991/11115/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126427329> (дата звернення: 10.08.2025).

17. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 15.12.2020 р., судова справа № 991/9596/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/93605480> (дата звернення: 10.08.2025).

18. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 27.02.2020 р., судова справа № 760/11359/16. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/87980695> (дата звернення: 10.08.2025).

19. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 16.09.2021 р., судова справа № 991/5521/21. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/99767764> (дата звернення: 10.08.2025).

20. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 11.01.2024 р., судова справа № 991/6813/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116324680> (дата звернення: 10.08.2025).

21. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 30.01.2024 р., судова справа № 991/11115/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116704728> (дата звернення: 10.08.2025).

22. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 26.03.2025 р., судова справа № 991/13373/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/126242976> (дата звернення: 10.08.2025).

23. Ухвала Вищого антикорупційного суду від 02.07.2025 р., судова справа № 991/6678/25. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/128666311> (дата звернення: 10.08.2025).

24. Ухвала Апеляційної палати Вищого антикорупційного суду від 10.03.2025 р., судова справа № 991/9656/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/125836190> (дата звернення: 10.08.2025).

25. Питання щодо оголошення особи в міжнародний розшук має бути врегульовано на законодавчому рівні. *Судова влада України* : вебсайт. 14.09.2020. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/991768/> (дата звернення: 10.08.2025).

26. Ахтирська Н.М. Актуальні питання міжнародного розшуку у світлі судової практики. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2019. С. 175–180. URL: <https://surl.li/qlbwrq> (дата звернення: 10.08.2025).

27. Бойко О.П. Проблемні аспекти оголошення підозрюваного в міжнародний розшук. *Науковий вісник Дніпровського державного університету внутрішніх справ*. 2024. № 2. С. 255–262. URL: <https://www.er.dduvs.edu.ua/bitstream/123456789/14474/1/40.pdf> (дата звернення: 10.08.2025).

28. Зуєв В.В. Щодо деяких проблем нормативно-правового врегулювання кримінальних процесуальних правовідносин під час міжнародного співробітництва. *Збірник тез доповідей та наукових повідомлень учасників ювілейної ХХ Міжнародної науково-практичної конференції молодих учених*. 23.11.2020. С. 108–111. URL: https://nauka.nlu.edu.ua/nauka/download/zbirniki_konf/yr_osin_2020.pdf#page=108 (дата звернення: 10.08.2025).

29. Комісарчук Ю.А., Литвин Е.П. Проблемні питання застосування процедури in absentia в Україні. *Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування* : збірник тез Науково-практичного семінару, 02.12.2022 р. С. 53–55. URL: https://dspace.lvduvs.edu.ua/bitstream/1234567890/5089/3/02_12_2022.pdf#page=53 (дата звернення: 10.08.2025).

30. Погорецький М.А., Старенький О.С. Оголошення особи в міжнародний розшук: проблемні питання. *Вісник кримінального судочинства*. 2018. № 4. С. 71–88. URL: https://vkslaw.knu.ua/images/verstka/4_2018_pohoretskyi_starenkyi.pdf (дата звернення: 10.08.2025).

31. Чистякова А.С. Що не так з досудовими процедурами in absentia в Україні? *Theoretical and empirical scientific research: concept and trends*. 2025. С. 110–115. URL: <https://archive.logos-science.com/index.php/conference-proceedings/article/view/2795/2835> (дата звернення: 10.08.2025).

32. Калька І.З. Підстави та умови здійснення спеціального досудового розслідування кримінальних правопорушень, зарахованих до підслідності національного

антикорупційного бюро України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. 2020. № 43. С. 176–179. URL: <https://vestnik-pravo.mgu.od.ua/archive/juspradenc43/juspradenc43.pdf#page=176> (дата звернення: 10.08.2025).

33. Нагорнюк-Данилюк О.О. Процесуальні особливості міжнародного співробітництва під час здійснення спеціального кримінального провадження. *Правова позиція*. 2023. № 3 (40). С. 206–211. URL: https://legalposition.umsf.in.ua/archive/2023/3/3_2023.pdf#page=206 (дата звернення: 10.08.2025).

34. Про судоустрій і статус суддів : Закон України від 02.06.2016 р. № 1402–VIII. Дата оновлення: 04.06.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1402-19#Text> (дата звернення: 10.08.2025).

35. Можливість касаційного оскарження окремих рішень слідчих суддів дасть змогу застосовувати механізми забезпечення єдності судової практики у проблемних питаннях. *Судова влада України* : вебсайт. 27.02.2024. URL: <https://supreme.court.gov.ua/supreme/pres-centr/news/1563050> (дата звернення: 10.08.2025).

36. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18.03.2004 р. № 1618–IV. Дата оновлення: 17.07.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text> (дата звернення: 10.08.2025).

37. Господарський процесуальний кодекс України : Закон України від 06.11.1991 р. № 1798–XII. Дата оновлення: 16.07.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#Text> (дата звернення: 10.08.2025).

38. Кодекс адміністративного судочинства України : Закон України від 06.07.2005 р. № 2747–IV. Дата оновлення: 08.08.2025. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2747-15#Text> (дата звернення: 10.08.2025).

Стаття надійшла в редакцію: 29.10.2025

Стаття прийнята: 05.12.2025

Опубліковано: 22.12.2025

